11/02/2019

Φυγάδες προς την Ελλάδα – Η ιστορία των αδελφών Παπαγιάννη από τους Γεωργουτσάτες

/ Ομογένεια

Έχουν περάσει 2 χρόνια από το περίφημο «άνοιγμα» της Κακαβιάς όπως το διατυμπάνιζε ο ΥπΕξ του ΠΑΣΟΚ. κ. Παπούλιας, το οποίο τάχα, θα βελτίωνε την κατάσταση των Βορειοηπειρωτών και θα μπορούσαν να επικοινωνούν με τη Μάνα Ελλάδα….Αμ δε,…τίποτε δεν άλλαξε, απεναντίας συνέχιζε το στυγνό καθεστώς του Αλία καλά να κρατεί…Αυτό το απεδείκνυε η πορεία θανάτου πολλών φυγάδων που κατάφερναν να περνούν τα ηλεκτροφόρα σύρματα. Για πρώτη φορά στις **23 Δεκεμβρίου 1987** κατάφεραν και γυναίκες να περάσουν στην Ελλάδα (φωτό άρθου), **οι δυό αδερφές Γεωργία και Κλεοπάτρα Παπαγιάννη 21 και 23 ετών από Γεωργουτσάτες**. Στην συνέντευξη τύπου που έδωσαν στα γραφεία της Σ.Φ.Ε.Β.Α. στην Αθήνα λίγες εβδομάδες αργότερα περιέγραψαν με συγκλονιστικό τρόπο την περιπετειώδη φυγή τους μέσα στα χιόνια με το δηλητήριο έτοιμο…., καθώς και τα πάνδεινα που περνούσαν στον σοσιαλιστικό «παράδεισο» της Αλβανίας, αιτία που τους ανάγκασε μέσα στο χειμώνα να αφήσουν συγγενείς και με κίνδυνο της ζωής τους να περάσουν στην Ελλάδα. Από όσα είπαν τότε, αξίζει να θυμηθούμε κάποια ενδιαφέροντα….

Α. Το καθεστώς πριν διαφύγουν, επειδή έκαναν το λάθος να ρωτήσουν άνθρωπο της περιοχής για τα μέρη απ’ όπου σκέφτονταν να φύγουν, αφού τις «περιποιήθηκαν» στο Sigurimi, τις ζήτησαν να κατασκοπεύουν τον Έλληνα

υπάλληλο των ελληνικών ταχυδρομείων ο οποίος τρεις φορές την εβδομάδα έκανε το δρομολόγιο Γιάννενα – Αργυρόκαστρο για να πάρει την αλληλογραφία. Επειδή δεν μπορούσαν να κάνουν αλλιώς, τους περίμενε άλλωστε η εξορία, όταν τον συνάντησαν, του ζήτησαν κάποιες συγκεκριμένες πληροφορίες, εκείνος πρόθυμα τις έδωσε ο άνθρωπος. Μίλησαν στην συνέχεια στην Ασφάλεια, κι εκεί αποκαλύφθηκε ότι οι Αλβανοί γνώριζαν τα πάντα για τον υπάλληλο και όπως οι ίδιοι ομολόγησαν στις κοπέλες, «…τα μάθαιναν από δικούς τους ανθρώπους στα…Γιάννενα» ….δυστυχώς. Την τελευταία φορά που το πράγμα του χαφιέ είχε γίνει αφόρητο, ζήτησαν από τον έλληνα υπάλληλο να τις πάρει μαζί του…αλλά εκείνος αρνήθηκε γιατί «….τινάζουν και τα καθίσματα ακόμα του αυτοκινήτου στα σύνορα και ελέγχουν τα πάντα, δεν μπορώ».

Β. Όταν δραπέτευσε ο αδερφός τους Βαγγέλης το 1977 σε ηλικία 14 ετών με έναν συνομήλικό του και πήγε αμέσως στο Τέξας, το Sigurimi υπέθεσε ότι όλο αυτό το είχε κανονίσει η Αθηνά Στούπη, η αδερφή της γιαγιά τους, η οποία πέθανε νεώτερη και άφησε την κόρη της και μητέρα των κοριτσιών Μαριάνθη να την μεγαλώσει η αδερφή της Αθηνά, καθιστώντας την έτσι πραγματική γιαγιά των κοριτσιών. Η Αθηνά υπηρετούσε σε έναν μεγαλογιατρό που είχε αδέρφια στην Αμερική και επικοινωνούσαν και έτσι ήξερε το θέμα. (Φωτό), (γραπτή μαρτυρία Θ.Π.)

Από συνέντευξη Κλεοπάτρας Παπαγιάννη Ιανουάριος 1988

«…..*Μόλις έφυγε ο αδερφός μας το 1977 το σπίτι μας ήταν διαφορετικό από τα άλλα του χωριού. Λεγόμασταν με μία λέξη: Θιγμένοι. …… ήμασταν μία οικογένεια εναντίον του κόμματος. Εγώ ήμουν μικρή 12 χρόνων και η αδερφή μου ήταν 10. εμένα ήρθε η Αστυνομία στο σπίτι με πήρε και με πήγε κάτω, μου έκαναν ανακρίσεις, άσχετο εγώ που δεν καταλάβαινα τίποτε, μου άλλαζε τη γνώμη και μου έλεγε πότε έφυγε ο αδερφός; εσύ ήξερες; άσχετο εγώ που δεν ήξερα τίποτα. Και με ανάγκαζαν να έγραφα ότι ήξερα. Μετά από τούτο εδώ πήραν την μάνα μου, πήραν τον πατέρα μου, αυτοί δεν ήξεραν τίποτα, σχεδόν απολύτως τίποτα. Μετά πήραν την γιαγιά μου γιατί εκεί ο αδερφός μου κοιμόταν πολλές φορές, δεν ερχόταν σπίτι. Πήγαν στην γιαγιά και την ανάγκασαν να τους πεί ότι ……ήξερε, ήξερε που πάει και γιατί έφυγε, της έκαναν πολλές ανακρίσεις και την ανάγκασαν ύστερα και της είπαν ότι αύριο να έρθει στο Αργυρόκαστρο και θα σου βάλουμε (το ρεύμα) στο κεφάλι της είπαν … να μαρτυρήσεις. Αυτή φοβήθηκε κι έκανε μία τραγική πράξη στον εαυτό της. Πάει σπίτι και με τον φόβο που είχε στην καρδιά, αλείφτηκε με πετρέλαιο και κάηκε. Τραβήξαμε πολλά, πάρα πολλά ως την τελευταία ώρα που κινήσαμε να φύγουμε…..*».

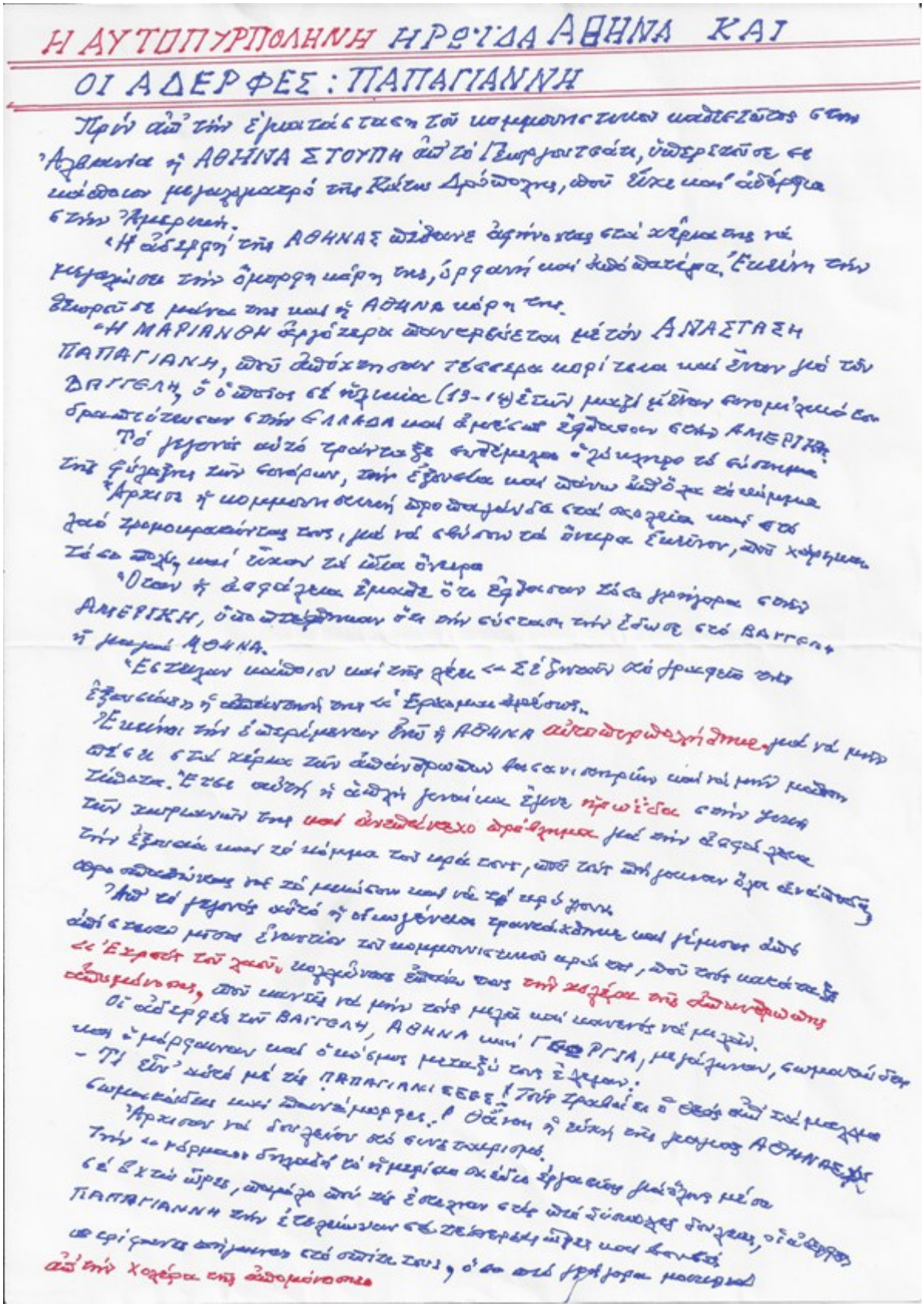

Η ΑΥΤΟΠΥΡΠΟΛΗΝΗ ΗΡΩΪΔΑ ΑΘΗΝΑ ΚΑΙ ΟΙ ΑΔΕΡΦΕΣ : ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗ

Πρίν από τήν ἐμπατάστασιν τοῦ κομμουνιστικοῦ καθεστῶτος ἐστὶν Ἀθήνα ἡ ΑΘΗΝΑ ΣΤΟΥΡΝΑΡΑ ἀπό τό Πανεπιστήμιο, ὑπηρετοῦσε ἐκ νεώδους μεγαλυμματρό της Κύριος Δρόσος, ἀπού εἶχε καὶ ἀδέρφια ἐκεῖ τήν Ἀμερική.

Ἡ ἀδελφή της ΑΘΗΝΑΣ ἀπέθανε ἀφήνοντας ἐκεῖ χήρα της καὶ μεγαλώσει τήν ὀμορφη κόρη της, ὀργανή καὶ διδάσκαλος. Ἔμεινε τήν Ἀμερική.

Ἡ ΜΑΡΙΑΝΘΗ ἀφιερώθηκε ἀπευθείας μέ τόν ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗ, ἀπού ἀπόκτησαν τέσσερα παιδιά καὶ ἕνιον μέ τόν ΒΑΣΙΛΗ, ὁ ὁποῖος σέ ἡλικίας (13-14) ἐτῶν μικρό ἐπέστρεψε στήν Ἑλλάδα καὶ ἀμέσως ἐξαφανίστηκε στήν ΑΜΕΡΙΚΗ.

Τό μεγαλύτερο ἀπό τά παιδιά ἔγινε ἐπιστήμονας ὁ ΧΡΗΣΤΟΣ τό εὐτυχισμένο τῆς ζωῆς τῶν γονέων, τήν ἐξαφάνιση καὶ ἀπόνω ἀπό ὅλα τό εὐτύχημα.

Ἀρχισε ἡ κομμουνιστική ἀπειλή ἀπροσδιόριστα καὶ σκοτεινά καὶ τό ζευγάρι ἀποφάσισε τήν ἐπιστροφή του, μέ τά παιδιά τους, ἀπού χάθηκαν ὅλα ἐντελῶς.

Ὅταν ἡ ΔΗΜΗΤΡΑΚΗ ἔμαθε ὅτι ἐξαφανίστηκαν τά παιδιά στήν ΑΜΕΡΙΚΗ, ὅπου ἀπευθύνθηκαν ὅλα στήν ἐπιστροφή τήν ἔδωσε τό ΒΑΣΙΛΗ ἡ μικρή ΑΘΗΝΑ.

Ἐπέστρεψαν ἀπόπειρα καὶ τήν ζητᾶει <u>Σέ ξέρουν</u> ἀπό ἡμερομηνία τήν ἐξαφάνισή της ἐπίσημα ἀφέθηκε.

Ἡ μικρή τήν ἐπιστρέψανε ὅπως ἡ ΑΘΗΝΑ αὐτοεξορίστηκε μαζί νά μήν πάρει τό ἐπάγγελμα στά χέρια τῶν ἀνθρώπων ἀπού τήν ἐπιστρέψανε. Ἔτσι αὐτή ἡ ἀπόφαση ἐγκατάλειψε τήν χώρα ἐπιστρέψανε τήν ἐξαφάνιση καὶ τό πάρκο τους, ἀπού τήν ἀπήγγειλαν ὅτι ἐξαφανίστηκε ἀπό τήν ἐξαφάνιση καὶ τό πάρκο τους, ἀπού τήν ἀπήγγειλαν ὅτι ἐξαφανίστηκε

Ἀπό τό μεγαλύτερο ἀπό ἡ οἰκογένεια προσπάθησε καὶ μέχρι τήν ἀπόπειρα ἀπό ἐπιστροφή τους ἔγινε ἀπό τήν ἀπόπειρα τῆς ἐξαφάνισης τῶν παιδιῶν τῆς ΑΘΗΝΑΣ ἀπό τήν ἐξαφάνιση τῶν παιδιῶν τῆς ΑΘΗΝΑΣ ἀπό τήν ἐξαφάνιση τῶν παιδιῶν τῆς ΑΘΗΝΑΣ

Οἱ ἀδέλφες τῶν ΒΑΣΙΛΗ, ΑΘΗΝΑ καὶ ΓΕΩΡΓΙΑ, μεγάλωναν, ἐπιστρατεύθηκαν καὶ ὁ ἀνώνυμος μεταξύ τους ἐξαφανίστηκαν.

– Τί εἶπε ἀπόπειρα μέ τήν ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗ ΕΕΕΕ! Τήν προσβάλλει ὁ ἄθλιος ἀπό τά μεγάλα ἐπιστρατεύθηκαν καὶ ἀπαντᾶμε.! Ἀπόπειρα ἡ ζωή τῆς μητέρας ΑΘΗΝΑΣ

Ἄρχισαν νά δουλεύουν ἀπό ἐνδεκαετίας.

Τήν ἐν πάρκοις ἐπιστράτευσε τό πατρικό σπίτι ἐξαφανίστηκε μαζί μέ τήν ἐξαφάνιση μέ ἔχασε ὥρες, ἀπομάκρυνε ἀπό τά ἐπιστρέψανε ἀπό ἀπόπειρα ἐξαφάνισης ἐξαφανίστηκε ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗ τήν ἐξαφάνισαν ἀπό ἐπιστρατεύθηκε ὥρες καὶ ἐπιστράτευσε

ἀπό τήν χαρά τῆς ἀδερφούτσας